

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Γράφει ο Κώστας Πάππας

6η Συνέχεια

Ο Γουλιέλμος δεν περιορίστηκε μόνο στον Γεώργιο που άλλωστε ήταν συμπέθερός του, αλλά πήγε μακρύτερα στους Έλληνες επαναστάτες αξιωματικούς του Γουδί που με την ασύμφορη κατ' αυτόν ανταρσία τους δημιούργησαν τετελεσμένα γεγονότα για τα συμφέροντά του.

Μήνυσε λοιπόν στον πρεσβευτή **Βαγκενχάιμ** “...*Να μην τσακιστεί κανείς από αυτούς τους αξιωματικούς να πατήσει πόδι στο σπίτι σας...*” (Εννοούσε την Γερμανική πρεσβεία των Αθηνών).

Ο Γουλιέλμος, ένας τόσο μεγάλος, είχε κατέλθει στο επίπεδο ενός αχθοφόρου καραγωγέα, χρησιμοποιώντας εκφράσεις που σοκάρizαν την αξιοπρέπεια ενός διπλωμάτη σε βαθμό που να μην του επιτρέπεται ακόμη και να τις επαναλάβει.

Φρύαξε πάλι η γιαγιά Βικτόρια, όπως άλλωστε η ίδια διαβεβαίωσε τον πρωθυπουργό της, ο πρωθυπουργός της το ίδιο και εκείνος, ο πρεσβευτής **φον Μπράουν** δεν τόλμησε να επαναλάβει τις απρεπείς εκφράσεις του Γουλιέλμου και να λάβει υπ' όψη του κάποιος, ότι κανένας τους δεν ήταν Έλληνας.

Μπόρεσαν όμως όλοι εκείνοι οι αυλοκόλακες και μυστικοσύμβουλοι που περιβάλανε τον Γεώργιο και αργότερα τον Κωνσταντίνο, που ήταν υποτίθεται Έλληνες και που υπήρξαν προφανώς γνώστες του αρρωστημένου μίσους που είχε το ίνδαλμά τους ο Γουλιέλμος για τον συμπέθερό του Γεώργιο. Παρ' όλα αυτά παρέμειναν ενσυνείδητα γερμανοφιλέστεροι του ίδιου του Γουλιέλμου και συνέχισαν να τον θαυμάζουν.

Μπαίνει τώρα το εύλογο ερώτημα. Εάν δεν ήταν ανέντιμοι και ακατάλληλοι για το τόσο σοβαρό λειτούργημα του προστάτη-συμβούλου του βασιλιά για εθνικά θέματα υψηλής διπλωματίας, ερωτώ τι ήντουσαν; Εδώ αφήνω την κρίση σε σας.

Ο πρεσβευτής είναι ένας έντιμος ευπατρίδης, που είναι έτοιμος να πει το μεγαλύτερο ψέμα ή να διαπράξει την μεγαλύτερη ατιμία όταν το απαιτεί το συμφέρον της πατρίδας του, πλην όμως όταν αναφέρεται στον προϊστάμενο του υπουργό των Εξωτερικών γίνεται όσο το δυνατότερο ειλικρινής.

Και εδώ είναι το μαρτύριο ενός διπλωμάτη, να παίζει θέατρο καθημερινά χωρίς να είναι θεατρίνος (*τυχούσες εξαιρέσεις, όπως οι δύο προγενέστεροι της παρούσης πρέσβευς στον Καναδά, επαληθεύουν τον κανόνα*). Ας είναι.

Δικαιολογημένα θα αναρωτηθεί κανείς, γιατί η εισαγωγή αυτή σχετικά με τους διπλωμάτες. Απλά και μόνο για να πείσω τον αναγνώστη, μια και το ιστορικό μου αναφέρεται στα όσα γράφτηκαν από διπλωμάτες σε χρόνο ανάπτυξο προς τον υπουργό

τους των Εξωτερικών, υπήρξαν σε μεγάλο ποσοστό ειλικρινή και εκφράζανε την τίμια φύση του αποστολέα.

Εκείνοι λοιπόν οι ξένοι δολοπλόκοι (η δεύτερη φύσις του διπλωμάτη όταν διαπραγματεύονται με τους Έλληνες ομολόγους τους) είχαν εντοπίσει μέσα στο βασιλικό περίγυρο πολλούς και διάφορους ενσυνείδητους και ασυνείδητους πρωτοκλασάτους στρατιωτικούς και πολιτικούς, που ήντουσαν αποφασισμένοι να πουλήσουν την πατρίδα τους, απλά και μόνο για να ικανοποιήσουν τις μικροαστικές τους φιλοδοξίες και τα ψυχολογικά τους συμπλέγματα.

Τους ακούσαμε να συμβουλεύουν το βασιλέα να παραδώσει την Κρήτη στους τούρκους, τους είδαμε τι στάση τηρούσαν όταν τα αφεντικά τους, κάποιοι Ευρωπαίοι πρώην βάρβαροι, καταφέρονταν ασύστολα και ξεδιάντροπα ενάντια στον βασιλέα τους και στον στρατό τους.

Εκείνοι λοιπόν, οι λίγοι εκλεκτοί της ολιγαρχίας και “ευπειθώς θεράποντες” στον βασιλέα, βλέπουν ξαφνικά όλο το οικοδόμημα που είχαν κτίσει δια μέσου των βασιλικών σαλονιών και διαδρόμων, να καταρρέει σαν χάρτινος πύργος, με την πρωτοβουλία μιας μικρής ομάδας αποφασισμένων αξιωματικών.

Επάνω στον πανικό που τους καταλαμβάνει, σκεπτόμενοι τα προνόμια που θα χάσουν, αρχίζουν να προωθούν απαράδεκτες τακτικές και αντιδράσεις για την μέχρι τότε Ελληνική πραγματικότητα, που συνηθίζονται όμως σε χώρες της Λατινικής- Αμερικής, τις γνωστές σε μας «μπανανίες».

Γράφει ο γνωστός πλέον **φον Μπράουν** στον **Έρενταλ**, στο υπ’ αριθμό 67c “αυστηρώς εμπιστευτικό” έγγραφο στις 4/12/1909 σχετικά με τι συμβούλευε τον Γεώργιο κάποιος υποτακτικός του σύμβουλος όταν δημιουργήθηκε μια λαϊκή μικροεξέγερση στην Αθήνα του τότε.

Σε ερώτηση του Γεωργίου τι πρέπει να πράξει στην τρέχουσα κατάσταση, ο σύμβουλος, του οποίου το όνομα δεν αναφέρεται, απάντησε «..η παρούσα κατάσταση δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί άλλως παρά δι’ αιματοχυσίας..» Πάνω σε αυτό ο βασιλιάς απάντησε: «Ναι, αλλά δεν πρέπει να χυθεί πολύ αίμα....»

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να ευχαριστήσω τον άνακτα για την μετριοφροσύνη του!!!.

Αλλά και ο πρωθυπουργός Δημήτριος Ράλλης άρχισε με τη σειρά του να υιοθετεί Νοτιοαμερικανικές νοοτροπίες, προστάζοντας τον υπουργό Στρατιωτικών **Μανουσσογιαννάκη** να διατάξει τον πατριώτη του διευθυντή πυροβολικού **Ζαφειράκη** να βάλει κατά των στασιαστών αξιωματικών του Γουδή.

Τότε διεξήχθη η ακόλουθη στιχομυθία μεταξύ πρωθυπουργού και υπουργού που έμεινε παροιμιώδης:

- Όχι κ. πρωθυπουργέ, δεν υπογράφω τέτοια διαταγή! (υπάρχει και φιλότιμο, δική μου κρίσης)

- Τότε να παραιτηθείτε κ. υπουργέ!

- Παραιτούμαι από την στιγμή αυτή. Καληνύχτα σας.

Οι ξένοι διπλωμάτες μας σχολιάζουν και μας περιγελούν.

Και όλα αυτά στην Ελλάδα του 1909, όταν την ίδια στιγμή στον βαλκανικό χώρο έχει ήδη αρχίσει το φλερτ και οι συμμαχίες μεταξύ Σερβίας-Βουλγαρίας με την Ελλάδα απλό θεατή, τελείως απομονωμένη από την ανακατάταξη των συνόρων και το κόψιμο της πίττας που ετοιμάζονταν στην περιοχή.

Ο σκοπός των βαλκανικών αυτών προσεγγίσεων ήταν η εκδίωξη της Τουρκίας από τα ευρωπαϊκά εδάφη και η διανομή των εδαφών της ανάμεσα στους δύο συμβαλλόμενους σλαβόφωνους εταίρους.

Η Ελλάδα θα έμενε προφανώς εκτός νυμφώνα, καταδικασμένη στα μέχρι τότε σύνορά της του Παγασητικού, δηλαδή “η μικρή, μα τίμια Ελλάδα του Κουμουندούρου”.

Η Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη και τα νησιά του Αιγαίου θα έμεναν πάντα όνειρα, αυταπάτες, ουτοπίες και χίμαιρες. Για να έχουμε τώρα τα μάτια μας 14 μη και συμβεί κάποιο ατύχημα με τον Μογγόλο-Πόντιο από την Ποταμιά Ερντό (Γαλλιστί).

Γράφει πάλι ο Πολυχρόνης Ενεπεκίδης στο βιβλίο του «*Η Δόξα και ο Διχασμός*» «*Τότε ήταν που όλοι ανέμεναν τον ‘Μεσσία’, μίαν ισχυρά προσωπικότητα, που από μηχανής Θεός θα έβγαζε την χώρα από το αδιέξοδο που είχε περιέλθει.....Εις τας μεγάλας καμπές που ευρίσκεται η Ιστορία μιας χώρας, υπό την κρυφή εκείνη και ασύλληπτον ακτινοβολία του δαιμονικού που ονομάζουν και μεγαλοφυΐαν.*

Όταν το Ιταλικό πλοίο της γραμμής ‘Σιγκαπούρη’ είχε καταπλεύσει την 28 ην Δεκεμβρίου 1908 εις τον λιμένα του Πειραιώς, φέρον από την Κρήτη τον κ. Βενιζέλο, κανένας λογικός υπολογισμός δεν θα ήταν δυνατόν να συλλάβει την βαθειάν τομή που εγένετο συγχρόνως εις την νεωτέρα ιστορία της Ελλάδος...»

Μετά ένα χρόνο θα τηλεγραφήσει ο πρεσβευτής **φον Μπράουν** στη Βιέννη στις 5/2/1910 την χαρακτηριστική φράση « *...Ο Μεφιστοφελής (ο διάβολος με την έννοια της μεγαλοφυΐας) της Ελλάδος είναι αυτήν την στιγμήν ο κ. Βενιζέλος*»

Στο μεταξύ η θέση του βασιλιά γίνονταν καθημερινώς πιο απελπιστική και το μέλλον της δυναστείας πιο αβέβαιο. Το πόσο τραγική ήταν η κατάσταση το επιβεβαιώνει η πυρετώδης αλληλογραφία Βιέννης-Αθήνας-Βιέννης των ημερών εκείνων.

Στις 29 Ιανουαρίου 1910 τηλεγραφεί ο **φον Μπράουν** στη Βιέννη «*...εν όψει της παρούσης καταστάσεως, ήτις δεν αποκλείει εντελώς παραίτησίν ή πτώση του βασιλέως, παρακαλώ τηλεγραφήσατε οδηγίας δια την στάση μου εν τοιαύτη περίπτωση...».*

Ακολουθεί η απάντηση του υπουργού των Εξωτερικών κόμητα **Έρενταλ**: «*..εις περίπτωσιν παραιτήσεως ή πτώσεως του βασιλέως , δεν θεωρώ αναγκαία την αποχώρησίν των πρεσβευτών...επικοινωνήσατε με εμέ δια την προστασία των υπηκόων μας και των συμφερόντων των*” (Αχ ! αυτά τα συμφέροντα).

Συνεχίζεται...